De gepaste gestalte bij Gods verkiezing en verwerping

Dordtse Leerregels, Hoofdstuk 1, Paragraaf 18
Ps. 97:1
Ps. 8:4
Ps. 65:1, 2
Ps. 72:11
Ps. 35:13
Ps. 103:11

Lezen: 2 Samuel 9

Dordtse Leerregels, Hoofdstuk 1, Paragraaf 18

Geliefde gemeente, de Heere wil ons vanmiddag onderwijs geven over de gepaste gestalte als het gaat om Zijn verkiezing en Zijn verwerping. We willen daar paragraaf 18 voor gebruiken, de laatste paragraaf van hoofdstuk 1 van de Dordtse Leerregels. Hierin belijden onze vaderen, op grond van Gods Woord het volgende:

Tegen degene die over de genade der onverdiende verkiezing en de gestrengheid der rechtvaardige verwerping murmureren, stellen we deze uitspraak van de apostel: O mens, wie zijt gij, die tegen God antwoordt? En deze van onze Zaligmaker: Is het Mij niet geoorloofd te doen met het Mijne wat Ik wil? Wij daarentegen, deze verborgenheden met een godvruchtige eerbiedigheid aanbiddende, roepen uit met de apostel: O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods, hoe ondoorzoekelijk zijn Uw oordelen, en hoe onnaspeurlijk zijn Uw wegen! Want wie heeft den zin des Heeren gekend, of wie is Zijn raadsman geweest? Of wie heeft Hem eerst gegeven, en het zal Hem wedervergolden worden? Want uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.

Geliefde gemeente, wat moet het een groot wonder geweest zijn voor Mefiboseth, toen hij koning David hoorde zeggen, Mefiboseth, vrees niet, want ik zal zekerlijk weldadigheid bij u doen, om uw vaders Jonathan wil, en ik zal u alle akkers, van uw vader Saul wedergeven, en gij zult geduriglijk brood eten aan mijn tafel. Dat had die man nooit kunnen denken, toen hij daar heel ver weg, in Lodebar woonde, als een nakomeling van Saul die door de Heere verworpen was. Dat had die man nooit kunnen denken toen daar op een dag, jongens en meisjes, de knechten van koning David aan de deur klopten in Lodebar en zeiden: Mefiboseth, je moet bij de koning komen. Wat had die man kunnen verwachten, naar de gang van die tijd, dat er een nieuw koninkrijk opstond? Dan werden dikwijls de nazaten van de vorige koning allemaal uitgemoord. Wat had hij kunnen verwachten, toen hij als nakomeling van Saul bij die nieuwe koning David moest komen? Wat is het hem meegevallen! Toen hij daar voor die troon van David werd gebracht, viel hij op zijn aangezicht, en boog diep voor die koning, die nieuwe koning van Israël. En wat klonk die stem van koning David vriendelijk, toen hij de naam Mefiboseth uitsprak, toen heeft hij een diepe ootmoed en overgave gezegd tegen de koning, zie hier ben ik. En wat vervulde zijn hart met grote verwondering, over de onverdiende genade, die David aan hem bekend maakte. Hij kon het wonder niet op, dat deze koning aan hem weldadigheid zou bewijzen, vanwege iets waar hij helemaal niet van wist, namelijk dat verbond tussen deze koning en zijn eigen vader, die niet meer leefde, vader Jonathan. Het werd hem zo groot, het werd zo heerlijk voor hem, dat hij nog dieper boog voor koning David. En we horen het Mefiboseth in verwondering en tegelijkertijd aanbidding

stamelen: wat is uw knecht, dat gij omgezien hebt naar een dode hond, als ik ben. En die gestalte, die hier bij Mefiboseth openbaar komt, gemeente, dat is nou een gepaste gestalte als het gaat om dat wonderlijke besluit van Gods verkiezing en verwerping. En wij horen daar iets van, in dat laatste artikel van hoofdstuk 1.

Het thema boven de prediking is: **De gepaste gestalte bij Gods verkiezing en verwerping.**

We letten op twee gedachten:

1. Het buigen onder Gods besluit.
2. Het juichen over Gods besluit.

Hoe gaat u straks weer naar huis? Buigend of juichend? De gepaste gestalte bij Gods verkiezing en verwerping: in de eerste plaats het buigen onder Gods besluit, en in de tweede plaats het juichen over Gods besluit.

1. Het buigen onder Gods besluit

In dit slotartikel van hoofdstuk 1 van de Dordtse Leerregels komen onze vaderen tenslotte met een woord van toepassing. En op een pastorale wijze gaan onze vaderen in op de verschillende reacties die het wonderlijke besluit van Gods verkiezing en verwerping hebben uitgelokt. Deze reacties hebben onze vaderen in hun tijd zeker gehoord. Voordat ze met deze pastorale woorden komen, geven ze nog eenmaal in één zin weer waar het in hoofdstuk 1 over ging. En het eerste waar ze over preken, is de genade van de onverdiende verkiezing.

Ja, gemeente, de verkiezing is onverdiend. Het is genade, genade alleen. Zeg, weet u uit ondervinding wat genade is? Wie zou hier vanmiddag kunnen getuigen van genade? Of is het nog maar een woordje met zes letters? Dan bent u arm, straatarm, als u niet eens kunt getuigen wat genade is. Genade is eeuwige, vrije gunst van God. Die komt tot uiting, die laat God merken, in het schenken van geestelijke en eeuwige zegeningen. Maar aan wie dan? Aan wie schenkt God nu eeuwige zegeningen? Aan beste mensen? Nee, aan schuldige mensen, aan zondige mensen, aan vloekwaardige mensen, aan mensen die niets hebben verdiend. Dat is genade. En genade veronderstelt altijd schuld.

Hoor, laten we het vanmiddag een ogenblik overdenken, dat de Heilige Geest zo in de prediking zou werken, dat er hier vanmiddag in Kralingen een gepaste gestalte geboren mag worden in uw hart als het gaat om die goddelijke verkiezing en verwerping. Wij allemaal hebben gezondigd in ons bondshoofd Adam. Wij allemaal zijn gevallen in zonde en schuld. Wij allemaal liggen verdoemelijk voor God. Wij allemaal hebben de eeuwige dood verdiend. Nogmaals benadruk ik het: het is naar Gods heilige recht als Hij alle mensen in hun verlorenheid had laten liggen. Dat de Heere Zijn handen teruggetrokken had na die diepe val in het Paradijs en al die mensen aan de verdoemenis had overgegeven. Dat zou recht zijn, en dan zouden we in de rampzaligheid God nog moeten verheerlijken omdat Hij dat gedaan heeft.

Maar wat deed God? Hij zond Zijn geliefde Zoon in deze vervloekte wereld om zulke slechte mensen zalig te maken. Dat, dat is genade, enkel en alleen eenzijdige, soevereine genade. Christus is gekomen. Hij is de dood ingegaan. Hij is gehoorzaam geweest, zelfs tot die verschrikkelijke, vervloekte kruisdood. Alle mogelijke zonden van Adams nakroost, samengebonden, heeft Hij willen dragen, heeft Hij op Zich genomen. Onze smarten heeft Hij gedragen. En het is omwille van doemwaardige zondaren, dat deze Jezus Christus, Die zo rijk was

voor het aangezicht van Zijn Vader, zo nameloos arm wilde worden om Zijn arme Kerk voor eeuwig rijk te maken. Christus heeft gebogen onder het recht van God. Christus heeft de vloek van de wet op Zich af laten komen. Hij heeft die ontzaglijke toorn van God over al die zonden van Zijn kinderen willen dragen. Hij heeft Zich vrijwillig door Zijn Vader als Rechter laten behandelen alsof Hij, Jezus, gemeente, denk het eens in, een verworpene was. Kon God meer doen dan dit? Dit is genade, onverdiende genade. Ja, voor wie? Nee, niet voor alle mensen, maar alleen voor diegenen die Hij van eeuwigheid verkoren heeft. *Als ik dit wonder vatten wil, staat mijn verstand vol eerbied stil*. O, die wonderlijke genade van onverdiende verkiezing!

Dan het tweede waar onze Dordtse vaderen van spreken in het begin van paragraaf 18: de gestrengheid van de rechtvaardige verwerping. O, dat we klein worden, gemeente, heel klein onder die heilige, rechtvaardige, soevereine God. Hij is de grote Pottenbakker Die met Zijn vaten mag doen wat Hij wil. Hij maakt ze tot eer, en dat is vrije gunst die eeuwig Hem bewoog. Hij maakt er ook tot oneer, en daarin openbaart deze God Zich als een strenge, rechtvaardige Rechter en Wreker. En zalig de mens die daarvoor buigen mag.

Maar helaas, dat gebeurt niet bij een mens van nature. De gevallen mens is het niet eens met Gods besluit. De gevallen mens komt met zijn tegenwerpingen, zijn vragen, met zijn murmureringen. De gevallen mens is het niet eens met Gods verkiezing, maar helemaal niet met Zijn verwerping. De gevallen mens krijgt gevoelens van oneerlijkheid bij God. De gevallen mens kan God daarin niet volgen. De mens komt altijd met: maar God is toch liefde? En daarom kan hij niet begrijpen dat God ook mensen verloren laat gaan. De gevallen mens is van nature blind voor Gods recht. Wat zijn er al niet in deze wereld zondige woorden en zondige gedachten geweest als het gaat om die goddelijke verkiezing en verwerping!

Gemeente, nu sta ik hier als een knecht van God en ik daag u uit voor Gods aangezicht. Dat moet ik doen. Hoe is dat bij u, hoe is dat bij jou, hoe is dat bij mij? Hoe is onze reactie geweest op Gods verkiezing en verwerping? Kom vanmiddag eens voor de dag alsof je voor het heilig aangezicht van God wordt gedaagd. Wees eens heel eerlijk. Laat de alwetende God eens in uw hart kijken. Hebt u ook weleens gemurmureerd? Hebt u ook weleens morrende woorden uitgesproken over Gods besluiten? O gemeente, denk het eens een ogenblik in: als wij straks op de jongste dag voor de rechterstoel van Christus staan, wat zal er in die dag der dagen openbaar komen van u, jou en mij als het gaat om onze woorden, onze gedachten die zondig waren in het licht van Zijn verkiezing en Zijn verwerping?

De Heere komt erop terug. Laten we nu luisteren, nu we nog in het heden der genade zijn, naar dat diepe pastorale onderwijs dat de apostel Paulus mocht geven toen hij in zijn bediening mensen tegenkwam die ook zo mopperden over Gods verkiezing en verwerping. Dat onderwijs kunnen we vinden, en dat hebben onze Dordtse vaderen ook gevonden, in Romeinen 9. In dat hoofdstuk mag Paulus de grote God voorstellen als de Pottenbakker, de grote Pottenbakker.

Kijk, als we hier op aarde een pottenbakker tegenkomen, dan mag zo'n pottenbakker uit een klomp klei allerlei dingen maken. Sommige blijven bestaan en worden verkocht, andere kneedt hij weer opnieuw of hij werpt ze weg. Het ene is een vat ter ere, het andere een vat ter onere. Wat doet Paulus nu, geleid door de Heilige Geest? Hij gebruikt dit beeld om iets te mogen openbaren over God. God is de grote Pottenbakker van de mens, Hij heeft de mens geboetseerd, zo staat er in het Hebreeuws in het begin van de Schriften, uit het stof der aarde. Uit dat eerste mensenpaar dat Hij als de grote Pottenbakker gemaakt heeft, Adam en Eva, is het ganse menselijke geslacht voortgekomen. In de moederschoot van een moeder betoont Hij Zijn almacht als de Schepper van

alle dingen. Daar zijn wij ook geschapen en voortgebracht, zodat allen die uit Adam en Eva voortgekomen zijn, met David kunnen belijden: *Uw handen hebben mij gemaakt en bereid*.

Zoals een aardse pottenbakker het ene vat tot zijn eer maakt en het andere vat niet, zo zegt Paulus, zo doet die grote God het ook. Hij is de grote Pottenbakker van alle mensen. Sommigen heeft Hij verkoren tot zaligheid, anderen laat Hij liggen in hun eigen zonden en vervloeking. Waarom heeft de Heere dat besloten? Nou, zegt Paulus, en dan citeer ik hem vanuit Romeinen 9: *Jakob heb Ik liefgehad, en Ezau heb Ik gehaat. En Ik zal Mij ontfermen diens Ik Mij ontferm, en Ik zal barmhartig zijn dien Ik barmhartig ben. Zo is het dan niet desgenen die wil, noch desgenen die loopt, maar des ontfermenden Gods. Zo ontfermt Hij dan over wie Hij wil, en verhardt Hij dien Hij wil.*

Zo is het, gemeente, want dit is het Woord van God. Maar nu waren er in Rome mormende mensenkinderen, die het niet eens waren met deze prediking van Paulus. Dat waren mensen die meenden dat zij God ter verantwoording konden roepen. Dat waren mensen die zeiden: Ja, als God nu sommige mensen in hun verlorenheid laat liggen, als God nu sommige mensen verwerpt, als God nu sommige mensen de genade van de bekering en de genade van het zaligmakende geloof niet schenkt, hoe kan die God dan nog klagen over de onbekeerlijkheid en het ongeloof van een mens? Nou, dat hoorde Paulus. Dat was de reactie op zijn prediking over de goddelijke verkiezing en verwerping. En daarin hoor ik nu een mensenkind klagen: Wat kan ik eraan doen dat ik verloren ga? Een mens kan zich toch niet bekeren? Een mens kan toch niet zomaar geloven? Hoe kan God dat nou van mij eisen? Hij weet toch wel dat ik aan die eis niet kan voldoen? En als het mij niet gegeven wordt, dan zal ik me ook nooit bekeren. Dat kan ik ook niet anders maken in mijn leven, want ik kan geen invloed uitoefenen op Gods wil. Ik kan Gods wil niet veranderen. Nu, als het Gods wil is dat ik niet verkoren ben, maar verworpen, dan kan ik er toch niets aan doen dat ik verloren ga? *Wie heeft Zijn wil wederstaan?*

Paulus kwam in aanraking, toen hij hier op aarde was, met mensen die over deze genade der onverdiende verkiezing en gestrengheid van de rechtvaardige verwerping murmureren, zoals we aan het begin van paragraaf 18 vinden. Hoe ging Paulus daar nu mee om? Hij komt met tegenvragen, en de eerste vraag die hij stelt is deze: *Maar toch, o mens, wie zijt gij, die tegen God antwoordt?* Ik hoop dat die vraag nu eens naar binnen komt vanmiddag. Het is alsof Paulus met deze vraag zegt: Luister nu eens, o mens, wie bent u eigenlijk? Wat is een mens eigenlijk? Wat voor een mens bent u, ben jij, ben ik? U bent een zondig mens, een heel klein, nietig mensje onder die grote God. Eem mens die nooit te vergelijken is met deze heilige God. Een mens die strafwaardig is, een mens die niets verdiend heeft, een mens die een grote dwaas geworden is, een mens die blind is in hemelse wegen, een diep gevallen mens, een mens die op grote afstand leeft van die Heilige grote God. Een mens die door zijn zonde een hemelhoge schuld heeft opgebouwd, een mens die daarom God niet eens kan zien en voor God niet eens kan bestaan. Dat wil Paulus zeggen: dat bent u, o mens. En durft u als zo'n mens tegen God te antwoorden? Durft u ook maar één morrend woord uit te spreken vanwege die goddelijke verkiezing en verwerping?

Ach, doe dat toch niet. God is zo groot, God is zo goed, God vergist Zich nooit en te nimmer, niet één ogenblik. Hij is met recht de allerhoogste Majesteit. God heeft u goed en naar Zijn evenbeeld geschapen. In het Paradijs had God een vermaak in u, maar u bent van het heilspoor afgegaan. U bent in de zonde gevallen. U hebt alle rechten verloren. Mag die grote, heilige, rechtvaardige God, vanwege zoveel zonden en schuld, niet met de mens doen wat Hem behaagt? Kom, o mens, kinderen, jongeren en ouderen, wie zijn wij dat wij God zouden antwoorden? Er is een betere weg: bekeert u, wees stil, buig voor deze aanbiddelijke God. Ja, laat u met God verzoenen.

Zo sprak Paulus, en hij sprak vanwege zijn geloofsvereniging met Christus, want Christus sprak ook deze taal in Mattheüs 20:15: *Of is het Mij niet geoorloofd te doen met het Mijne wat Ik wil?* Wanneer sprak de Heere Jezus deze woorden, gemeente? Dat sprak Hij in een gelijkenis, de gelijkenis van de arbeiders in Zijn wijngaard. In die gelijkenis stelde Christus een heer des huizes voor, een eigenaar van een hele grote wijngaard. Er was heel veel werk te doen, jongens en meisjes, en hij had personeel nodig. Er was te veel werk voor wat zijn eigen personeel kon doen. Dus wat ging hij doen? Hij ging elke keer naar de markt in de stad, waar mensen zich aanboden om een dag, een halve dag of een paar uur te kunnen werken. Elke keer ging hij naar die markt toe, zelfs tot het elfde uur ging hij nog naar die markt om arbeiders te roepen die in zijn wijngaard mochten arbeiden. Maar hij had met allemaal afgesproken: als jullie nu in mijn wijngaard komen werken, krijgen jullie aan het eind van de dag een penning. Ja, en dat recht had deze wijngaardenier, want het was zijn bezit, het was alles van hem.

Toen kwamen ze aan het eind van de dag, degene die de hele dag had gewerkt en degene die maar een uur had gewerkt. En toen begonnen ze te mopperen. Die man die de hele dag had gewerkt, vond het niet eerlijk dat die man die een uur had gewerkt ook hetzelfde loon kreeg. Zij vonden dus dat die wijngaardenier onrechtvaardig was. Maar wat sprak Christus toen? De wijngaardenier heeft alleen maar gedaan wat hij gezegd had, wat hij beloofd had, wat hij toegezegd had. Hij mocht toch doen met zijn geld en met zijn arbeiders wat geoorloofd was?

Nou, zo is het nu ook met die goddelijke verkiezing en verwerping, gemeente. God mag toch doen hetgeen Hem behaagt? O, dat we voor die grote God leren buigen. Dat we niet zouden murmureren, dat we niet zouden mopperen, maar stil zijn. Wat zou het een wonder zijn als deze middag, voor het eerst of misschien bij vernieuwing, een zondaar mag buigen om op dat plekje terecht te komen waar je God gaat goedkeuren, dat je God mag aanbidden in Zijn recht. Wat zou het groot zijn als de Heilige Geest die gestalte zou werken in je hart.

Kijk, en dat gebeurt ook als je tot bekering komt. Want wat gebeurt er dan? Dan wordt je wil vernieuwd. Dan ga je in beginsel willen wat God wil, en dat brengt met zich mee dat je ook gaat buigen voor Gods wil, voor Gods besluit. Want als de Heere je vernieuwt, dan krijg je grote gedachten van de Heere en kleine gedachten van jezelf. Dan word je echt een hele kleine, arme zondaar voor God. En als de Heere je dan laat zien wat je Hem hebt aangedaan met je zonde, en als de Heere je later ook nog eens laat zien wat je Christus hebt aangedaan met je zonde, en als je dan in de heilige Schriften gaat ontdekken wat je daarom verdiend hebt, dan leer je buigen voor het vonnis van de dood. Dan gaat de Heere je leren zwijgen. Dan houdt het morren op in die ogenblikken. En dan voel je het in je hart, en je gelooft, je gaat het toestemmen: in God is het onrecht nooit gevonden.

Dan mag je iets beleven van het aanbidden van God. Dat wil zeggen: God God laten, zoals God Zich openbaart in de Schrift. Dan mag je God aanbidden in Zijn deugden, dan mag je God aanbidden in Zijn recht. Dan mag je God God laten, ook als het gaat om Zijn besluiten. En waar je dan moet gaan ontdekken: Heere, ik heb mezelf in de verlorenheid gebracht, ik heb mezelf in deze ellende gebracht. Het zou verdiend zijn dat U mij zou verwerpen met een mannelijke wegwerping. Daar wordt het zo'n groot wonder dat Hij het niet doet. Want terwijl je zo voor de Heere je zonde, je ellende en je strafwaardigheid mag belijden, is daar ook in je ziel dat gemis geboren naar God en dat dorsten naar God, want God heeft Zijn liefde in je hart uitgestort. Daarom mag je God God laten. Er komt zo'n liefde tot God en tot alles wat God is. Je kunt niet meer buiten Hem, en je begeert Hem te leren kennen, meer en meer te leren kennen. Je begeert Hem tot je deel te krijgen.

Daarom komt die grote levensvraag in je hart: Hoe zal ik rechtvaardig verschijnen voor God? Hoe kom ik met God verzoend? Mag je daar iets van kennen, gemeente? Heb je ook geleerd dat het vanuit jezelf ook nooit meer kan? Heeft de Heere je ook afgesneden van je eigen verlossingspogingen? En heb je ook geleerd dat je door de werken der wet, met wat uitwendige godsdienst en vroomheid, het niet redt in het oordeel van God? En toen je naar binnen keek, was het toen ook hopeloos, een verloren zaak? Maar ken je ook dat onvergetelijke moment, toen je het zelf niet meer kon, toen je het zelf niet meer wist, hoe daar uit die Schriften, uit dat heerlijke Woord van God, de Christus aan je geopenbaard werd, de Zaligmaker van zondaren? Die ene Naam die onder de hemel gegeven is, door Welke wij moeten zalig worden?

En kwam er toen zo'n liefdesbetrekking op de Heere Jezus Christus, dat je steeds meer en meer van Hem wilde horen. En je ging ook meer van Hem horen. En terwijl je onder de prediking zat, waarin het ging over die beminnelijke Vorst, die Schoonste onder de mensenkinderen, werd bij tijden je ziel zo vervuld met liefde dat je het in stilte uitriep: *Zulk een is mijn Liefste, zulk een is mijn Vriend*. Te meer toen je hoorde in de prediking dat Hij de dood wilde ingaan, dat Hij raad weet met je zonde en schuld, dat Hij een schuldovernemende Borg is om voor die schuld ook te betalen. Hoe je steeds meer en meer van deze Heere Jezus leerde kennen, hoe Hij in het hemelrijk een Voorspraak is bij de Vader. En dat alles wat aan Hem is, gans begeerlijk is. Om in die weg steeds meer en steeds dieper te mogen ervaren door dat ware, zaligmakende geloof: *Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met koorden van goedertierenheid*. Om zo, stapje voor stapje, door dat ware geloof, bij die zekerheid te mogen komen dat Hij u uit loutere, onverdiende genade tot die zaligheid verkoren heeft. Dat geeft bij tijden momenten dat je in aanbidding mag wegzinken over zoveel goedheid.

2. Het juichen over Gods besluit

Dat brengt ons bij onze tweede gedachte: het juichen over Gods besluit. De Heilige Geest, mag ik het zo eens zeggen, als die Heilige hemelse dirigent hier van binnen in je ziel zijn, dat juichlied laat beginnen, namelijk het juichen over Gods besluit. Geen mens mag murmureren over de goddelijke verkiezing en verwerping. Dat is een zondige gestalte. Maar wat staat daar nu tegenover. Dan komen we in het tweede deel van paragraaf 18, bij datgene wat de Kerk des Heeren hier op aarde gaat leren. En dat geldt nu alleen degenen die wederom geboren zijn. Die gaan hier op aarde leren om ootmoedig, eerbiedig te buigen voor Gods soeverein besluit. En wie dat mag doen, die gaat ook juichen, juichen vanbinnen, vanwege Gods onverdiende, verkiezende liefde en genade.

Kijk, en daar mochten onze Dordtse vaderen ook terechtkomen in dat tweede deel van paragraaf 18. Dan leggen ze zo'n eerbiedige belijdenis af. Het is alsof je de snaren van hun ziel hoort trillen van verwondering: *Wij daarentegen, deze verborgenheden met een godvruchtige eerbiedigheid aanbiddende, roepen uit met de apostel: O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods, hoe ondoorzoekelijk zijn Uw oordelen, en hoe onnaspeurlijk zijn Uw wegen! Want wie heeft den zin des Heeren gekend, of wie is Zijn raadsman geweest? Of wie heeft Hem eerst gegeven, en het zal Hem wedervergolden worden? Want uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.*

Hoor je de verwondering? Vind het weerklank in je hart? *Wij, wij, wij*, die met Paulus moeten zeggen: *Er is niemand rechtvaardig, ook niet één. Er is niemand verstandig, er is niemand die God zoekt. Wij zijn allen afgeweken, wij zijn te zamen onnut geworden. Er is niemand die goed doet, ook niet tot één toe.* Wij weten nu dat al wat de wet zegt, zij dat spreekt tot degenen die onder de wet zijn, opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld verdoemelijk zij voor God. *Wij*, ja, ook wij, wij arme zondaren, die met David in het stof terechtgekomen zijn, waarvan de Heere

getuige is dat het in onze ziel geboren werd: *Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en gedaan dat kwaad is in Uw ogen; opdat Gij rechtvaardig zijt in Uw spreken, en rein zijt in Uw richten*.

Wij, die nochtans door de Heere zijn opgezocht. *Wij*, voor wie het waar geworden is: *Toen Ik bij u voorbijging, zo zag Ik u met ogen der liefde. Ik zag u vertreden in uw bloed, in de walgelijkheid van uw ziel. Maar Ik ging u niet voorbij, maar Ik zeide tot u in uw bloed: Leef! Ja, Ik zeide in uw bloed: Leef! Wij*, die Christus leerden kennen in een afsnijdende weg, als de gekruisigde Christus. *Wij*, die door het bloed van Christus vergeving van zonden ontvangen hebben. *Wij*, die het ervaren hebben uit louter genade: *Toen Ik nu bij u voorbijging, zag Ik u, en zie, het was de tijd der minnen. Zo breidde Ik Mijn vleugel over u uit, en Ik dekte uw naaktheid. Ik zwoer, kwam met u in een verbond, spreekt de Heere HEERE, en gij werdt de Mijne. Wij*, die God in Christus leerden kennen als een gaarne vergevend God. *Wij* daarentegen aanbidden deze verborgenheden met een godvruchtige eerbied.

Kun je meekomen vanmiddag? Bij wie is er nu vanmiddag iets van deze aanbidding in de ziel? Of zijn er andere momenten in je leven dat je neerzonk in verwondering? Nee, niet dat je die verkiezing nu kon begrijpen, maar dat je het kinderlijk mocht geloven, en je hart vervuld werd met godvruchtige eerbied, dat je een ogenblik verwonderen mocht over die heerlijke, goddelijke verborgenheden? En dat je zomaar in de stilte ging zingen met David: *Gods verborgen omgang vinden zielen waar Zijn vrees in woont. Het heilgeheim wordt aan Zijn vrinden naar Zijn vreeverbond getoond. De ogen houdt mijn stil gemoed, opwaarts, om op God te letten. Hij Die trouw is zal mijn voet voeren uit der boze netten*.

Dat wonderlijke heilgeheim van Gods verkiezende liefde, en dat voor zo een als ik ben. Niet klein te krijgen, heilige God, barmhartige Vader: *Gun dat ik U val te voet en in diep verwonder nader. Om het ontsluiten het blij gemoed, dat in aandacht opgetogen roept: Vanwaar dit mededogen? Het was Uw vrije, eeuwige liefde, o God, waar mijn hart vol haat zo mededogend, mee doorgriefde? En ten uitvoer van Uw raad, om mij voor het verderf te sparen, het eeuwige besluit liet baren: Waarom hebt Gij mij verkoren? Waarom was het op mij gemunt, daar er duizend gaan verloren, die Gij geen ontferming gunt. Schoon Gij ruim zo grote zonden hebt in mij, als hen, gevonden. Hoe zal ik die liefde noemen? Sprak ik nu maar engelentaal. Hoe zal ik die wijsheid roemen, hoe die deugden al te maal? Doch naar waarde die te loven, gaat zelfs de engelenkracht te boven*. Gemeente, dan heb je geen woorden meer. Dan is de lofzang in stilte.

Onze vaderen hadden ook geen woorden meer. Wat hebben ze toen gedaan? Toen hebben ze maar de Schrift gegrepen en toen zijn ze naast Paulus neergeknield. Ze hebben misschien hun hand wel omhoog geheven naar God: *O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods, hoe ondoorzoekelijk zijn Uw oordelen, en hoe onnaspeurlijk zijn Uw wegen! Want wie heeft den zin des Heeren gekend, of wie is Zijn raadsman geweest? Of wie heeft Hem eerst gegeven, en het zal Hem wedervergolden worden? Want uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen*.

O, die verkiezende liefde van God is zo diep, zo diep. Het heeft geen bodem, het is grondeloos, het is eindeloos. Daarom is er zo'n ruimte bij God. Het gaat om de diepte van de eeuwigheid, het gaat om de diepten van het Vaderhart van God. Het gaat om de diepte van Zijn welbehagen. En in die diepte ontspringt een onuitsprekelijke rijkdom, de rijkdom van Gods wijsheid en de rijkdom van Gods kennis. Ja, wat zullen wij zeggen over de wijsheid van God? Nou voel ik me toch zo klein, nou weet ik niet goed wat ik zeggen moet. Door die wijsheid heeft Hij alles geschapen. Door Zijn wijsheid plaatste Hij inderdaad die boom der kennis des goeds en des kwaads. In die wijsheid liet Hij de duivel toe om de mens te verleiden en liet Hij het toe dat de mens viel. En dan de wijsheid

van Zijn raad. De wijsheid hoe Hij zijn deugden verheerlijkt. De wijsheid dat Hij een schare die niemand kan tellen toch zalig zal maken. De wijsheid hoe Hij die zaligheid heeft verworven, gemeente. De alwijze God is de opperste Wijsheid. Dat we stil zouden zijn als een dwaas mensje. Diepte des rijkdoms.

En dan de kennis, de kennis van God. De kennis die Hij van Zichzelf had, de kennis die Hij van Zijn deugden heeft, de kennis waarmee Hij inderdaad alles zo kundig geschapen heeft, de kennis die Hij van eeuwigheid al had waardoor Hij wist dat de mens zou vallen in de zonde, de kennis die Hij had van Zijn eniggeboren Zoon, de kennis van al die mensen, die ontelbare scharen, die Hij zalig zal maken. Hij kent ze één voor één bij name. Welk een kennis heeft deze grote God! Hij kent degenen die de Zijnen zijn. O, diepte des rijkdoms van de alwetende kennis van God. Het deed David zingen: *HEERE, Gij doorgrondt mij en kent mij. Gij weet mijn zitten en mijn opstaan; Gij verstaat van verre mijn gedachten. Gij omringt mijn gaan en mijn liggen; Gij zijt al mijn wegen bekend. Als er nog geen woord op mijn tong gekomen is, zie, HEERE, Gij weet het alles. Gij bezet mij van achteren, Gij bezet mij van voren, Gij zet Uw handen op mij*. En toen David dat alles uitgezongen had, riep hij het uit: *De kennis is mij te wonderbaar, zij is hoog, ik kan er niet bij*.

O, wat is een mens dan arm he, om daar iets van te zeggen. Wat is nou onze wijsheid, wat is nou onze menselijke kennis? Wie zijn wij tegenover de diepten van de rijkdom van Gods wijsheid en van Gods kennis? Niets, totaal niets. En daarom heeft niemand van ons de zin des Heeren verstaan. Niemand heeft God ooit raad kunnen geven. Niemand heeft invloed kunnen uitoefenen op Zijn voornemen en besluit. Wie van ons zou een raadgever van deze grote God kunnen zijn? Niemand. In eeuwigheid onmogelijk. Want als het hier gaat in Romeinen 11 over de diepten van de rijkdom van God en de diepten van de kennis van God, gaat het over God Zelf, over de eigenschappen van God. Daarom is die ganse verkiezing en verwerping, en ook het werk van Christus, en de zaligheid van de uitverkoren Kerk, en het eeuwige zalige leven, iets dat een oog niet gezien heeft, en door het oor niet gehoord is, en in het hart van een mens nooit had kunnen opklimmen. God heeft het bereid voor degenen die Hem liefhebben.

O wonder, wat een wonder, om met de genade van de onverdiende verkiezing bij deze God terecht te mogen komen met een godvruchtig en eerbiedig hart, om op dat plekje te mogen komen waar je eigenlijk niets anders meer kan zeggen: *Uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid*. Ja, alles komt uit Hem, alles komt uit God, uit Zijn welbehagen, uit de gedachten des vredes, alles komt uit dat raadsplan van Hem, uit die rommelende ingewanden van ontferming. Hij begeerde een schare die niemand kan tellen te verkiezen tot zaligheid. Hij had Zijn Zoon aangesteld om de Middelaar en Verlosser van Zijn volk te zijn. Alles, alles komt uit Hem.

Maar ook alles is door Hem. Hij zond Zijn Zoon naar de aarde. Hij maakte Zijn Zoon tot zonde. Hij liet alle ongerechtigheid op Hem aankomen. Hij liet Zijn Zoon lijden en sterven. Hij wekte Hem weer op en nam Hem op in hemelse heerlijkheid. Maar niet minder wilde Christus deze weg gaan, en alles heeft Hij volbracht, alles heeft Hij verworven. Alles, alles is door Hem, door Hem alleen.

En tenslotte ook tot Hem, tot Zijn eer. Hij gaat zondaren tot Hem trekken. Hij gaat tot zondaren spreken. Hij gaat het Woord gebruiken, en de Heilige Geest zal het toepassen, zodat het Woord niet ledig tot Hem weder zal keren en het zal doen hetgeen Hem behaagt. Ja, het zal alles zijn tot Hem, tot Zijn eer. En straks, als de kaatste is toegebracht, zal God alles zijn en in allen. En dan blijft er een juichenstoon over, zonder enige dissonant, zo zuiver, zo volmaakt zoals het hier op aarde nooit heeft geklonken: *Hem zij de heerlijkheid tot in der eeuwigheid*.

Amen, ja, Amen.